

Arrest

nr. 178 024 van 21 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U werd op 01-05-1974 geboren te Mogadishu (Somalië). U bent etnisch Tumaal en heeft 6 à 7 maanden school gelopen in Mogadishu. U woonde in district Howlwadaag, Mogadishu. In 2010 werd uw vader vermoord door leden van de Habar Gidir-clan omdat ze niet wilden betalen voor hun auto die uw vader hersteld had. U verklaarde dat, als uw vader van een grote clan zou afstammen, hij niet vermoord zou zijn. In Mogadishu werkte u in een magazijn waar u metalen keukengereedschap maakte. Rond maart 2011 kwam Al-Shabaab naar u toe en zeiden dat u gereedschap verkocht aan mensen die voor de overheid werken. Ze zeiden dat u moest stoppen met het werk waarmee u bezig was en indien u niet stopte, ze u zouden doden. U bleef doorwerken omdat u voor eten moest zorgen. Leden van Al-

Shabaab hebben u ook eens telefonisch bedreigd. In april 2011 arresteerden leden van Al-Shabaab u. Ze zeiden dat u een spion was. U werd gevangen gehouden gedurende ongeveer één maand. De leden van Al-Shabaab discussieerden met elkaar of ze u zouden bevrijden. Een lid vroeg of u met hen zou samenwerken, waarop u weigerde. Op een nacht bent u kunnen ontsnappen omdat de bewaker de deur had vergeten te sluiten. U dook onder bij een vriend, A., in Howlwadaag, gedurende ongeveer een maand. Uw moeder kon geld lenen van een andere vrouw, waarmee u uw reis naar Europa betaalde. U heeft op 07-05-2011 Somalië verlaten en u bent met een bus naar Nairobi, Kenia gereisd. In Nairobi heeft u op 19-06-2011 het vliegtuig genomen naar Nederland, waar u op 20-06-2011 aankwam. Op 04-08-2011 heeft u een eerste asielaanvraag ingediend in Nederland, die afgewezen werd. U verbleef een tijdje bij de vrouw van uw oom in Nederland, waarna u naar Duitsland ging. In Duitsland heeft u een asielaanvraag ingediend en werden uw vingerafdrukken genomen op 14-08-2014, waarna u teruggestuurd werd naar Nederland. Op 30-06-2015 heeft u een tweede asielaanvraag in Nederland ingediend, die opnieuw afgewezen werd wegens gebrek aan nieuwe elementen. Op 13-09-2015 bent u in België binnengekomen, waar u op 21-09-2015 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

U verklaarde voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van uw vrees voor de terreurgroep Al-Shabaab. U kon uw problemen echter niet aannemelijk maken. U verklaarde eerst op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) in Bulo Gaduud gewoond te hebben vanaf uw 10 jaar tot uw vertrek uit Somalië (zie 'Verklaring DVZ', p. 4, punt 10), waarna u op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaarde nooit in Bulo Gaduud gewoond te hebben maar steeds in Mogadishu, district Howlwadaag te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd waarom u verklaarde in Bulo Gaduud gewoond te hebben, verklaarde u dat u niet verwachtte dat uw vingerafdrukken gevonden zouden worden, dat u nooit Bulo Gaduud gezien heeft, en dat u dat verteld heeft omdat u genoeg heeft van het leven in Europa en dat u veel geleden heeft. Gevraagd waarom u Bulo Gaduud gekozen heeft, verklaarde u dat u dat gekozen heeft omdat het een klein dorp is en omdat u niet veel vragen zou krijgen over een grote stad. U verklaarde verder dat iemand u aangeraden heeft om te zeggen dat u van Bulo Gaduud komt (gehoorverslag CGVS, p. 6). Het feit dat u eerst verklaarde gewoond te hebben in Bulo Gaduud [in plaats van Mogadishu], doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielverhaal. **Indien u werkelijk de door u geopperde feiten heeft meegemaakt [die zich afspeelden in Mogadishu], is er logischerwijs geen enkele reden om aan te geven dat u vanaf uw 10 jaar tot uw vertrek uit Somalië in Bulo Gaduud gewoond heeft. Immers, indien u werkelijk problemen gekend zou hebben in Mogadishu voorafgaand aan uw vertrek uit Somalië, kan niet ingezien worden waarom u zou beweren dat u niet van Mogadishu afkomstig bent, en er slechts gewoond zou hebben tot de leeftijd van 10.**

Verder dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS), manifest verschillend zijn met de verklaringen die u afgelegd heeft in 2011 in Nederland, in het kader van uw asielaanvraag aldaar.

U verklaarde tijdens uw gehoor in augustus 2011 in Nederland het volgende [als redenen waarom u uw land verlaten heeft]: "We hadden een Hawiye buurman, hij is onze directe buurman. Onze beiden huizen liggen naast elkaar [...]. [...] Het cement en de fundering van het huis van mijn vader waren beschadigd en daardoor is de muur afgebrokkeld. Het raakte ook de woning van de buurman, met als gevolg dat beiden muren beschadigde, zowel van vader en van de buurman. [...] De buurman heeft de muur herbouwd, echter niet op de oorspronkelijke plek, hij heeft zich een gedeelte van de woning van mijn vader toegeëigend. Vader heeft de buurman daarop aangesproken, er is een discussie ontstaan tussen mijn vader en de buurman. Vader heeft de klacht doorgegeven aan andere mensen." (zie rapport van Nader Gehoor, 8-8-2011, Immigratie en Naturalisatiedienst p. 4, toegevoegd aan administratief dossier). Voorts verklaarde u er dat de buurman op een avond met z'n twee zonen naar jullie huis zijn gekomen, gewapend met geweren. Uw buurman en z'n twee zonen hebben uw vader doodgeschoten omdat hij een klacht had ingediend. Een van de zonen was ook van plan op u te schieten, maar zijn vader hield hem tegen. Uw moeder zei dat u ook gevaar liep en ze besloot daarom om het huis te verkopen. Jullie zijn in Eelesha gaan wonen (zie rapport van Nader Gehoor, 8-8-2011, Immigratie-en Naturalisatiedienst p. 4, toegevoegd aan administratief dossier). U heeft, in het kader van uw asielaanvraag in Nederland, meerdere keren verklaard dat dit de reden was waarom u Somalië verlaten heeft (zie rapport van Nader Gehoor, 8-8-2011, Immigratie-en Naturalisatiedienst p. 4 en p. 9).

U haalde daarnaast nog een ander probleem aan, in het kader van uw asielaanvraag in Nederland; u en uw vader hadden een mes [dat jullie gemaakt hadden] beloofd aan een man die op dat moment niet kon

betalen. Jullie verkochten dat mes daarna aan een andere man. De eerste man kwam echter terug om dat mes te kopen. Daarna hebben jullie problemen gehad met die man (zie rapport van Nader Gehoor, 8-8-2011, Immigratie-en Naturalisatiedienst p. 5). U heeft geen verdere uitleg gegeven over de concrete problemen met die man. **Het dient opgemerkt te worden dat deze verklaringen [het verhaal over uw vader, buurman en het muurtje] compleet anders zijn dan de verklaringen, met betrekking tot de aanleiding voor uw vertrek uit Somalië, die u afgelegd heeft tijdens het gehoor op het CGVS op 10-05-2016. U heeft in Nederland geen enkele keer de terreurgroep Al-Shabaab vermeld, de groepering die u opperde te vrezen, hetgeen de kern van uw asielrelaas vormt in onderhavige asielaanvraag te België.** Integendeel, u vermeldde in het kader van uw asielaanvraag te Nederland zelfs geen enkele keer dat u gearresteerd of opgesloten zou geweest zijn. In het kader van uw asielaanvraag te Nederland werd u meerdere keren gevraagd of u alle redenen voor uw vertrek uit Somalië vermeld heeft, waarop u telkens bevestigend antwoordde (zie rapport van Nader Gehoor, 8-8-2011, Immigratie-en Naturalisatiedienst p. 4, 5 en 9). U vermeldde tijdens het gehoor op het CGVS ook niets meer over het verhaal van het beloofde mes. Bij confrontatie met het feit dat u in Nederland helemaal niet gesproken heeft over Al-Shabaab, hoewel deze groepering een kernelement betreft in het door u beweerde asielrelaas, verklaarde u simpelweg dat u dat wel verteld heeft, dat u het bewijs bij u heeft en dat alles dan gelogen is als men dat mist in uw verhaal (gehoorverslag CGVS, p. 21). U haalde trouwens dezelfde papieren boven als deze waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd zijn aan het administratief dossier. Uit de stukken toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter duidelijk dat u op geen enkel moment melding gemaakt heeft van de door u geopperde problemen met Al-Shabaab. **Het feit dat u geen enkele keer iets vermeld heeft tijdens uw gehoor in Nederland in augustus 2011 over Al-Shabaab, uw arrestatie en uw opsluiting maakt de door u geopperde feiten van vervolging vanwege Al-Shabaab compleet ongeloofwaardig.** Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u van deze feiten melding gemaakt zou hebben in het kader van uw asielaanvraag Nederland, en u had geen enkele reden om het verhaal over Al-Shabaab te verzwijgen in Nederland. Daarnaast heeft u tijdens het gehoor op het CGVS op 10-05-2016 wel gesproken over de moord op uw vader. Zo verklaarde u op het CGVS dat uw vader in 2010 vermoord is door leden van de Habar Gidir-clan omdat zij niet wilden betalen voor hun auto die uw vader hersteld had (gehoorverslag CGVS, p. 19). Die leden van Habar Gidir-clan zeiden aan uw vader dat ze eerst geen geld bij zich hadden maar dat ze uw vader het geld zouden overhandigen in hun huis. Toen uw vader naar hun huis ging, werd hij daar ter plekke vermoord (gehoorverslag CGVS, p. 19). U verklaarde dat uw vader niet vermoord zou zijn als hij van een grote clan zou geweest zijn (gehoorverslag CGVS, p. 19). **Opnieuw dient opgemerkt te worden dat de verklaringen die u aflegde op het CGVS – in het kader van uw asielaanvraag te België - manifest verschillen met de verklaringen die u aflegde in 2011, in het kader van uw asielaanvraag te Nederland.** In het kader van uw asielaanvraag te Nederland vertelde u immers dat uw vader vermoord is omwille van een conflict over jullie grond en huis (zie hierboven). Bovendien verklaarde u op de DVZ dat uw vader vermoord is in mei 2015 door Al-Shabaab (zie 'Verklaring DVZ', punt 13 'Ouders'). **Het verhaal over de moord op uw vader kan dan ook helemaal niet geloofwaardig bevonden worden.** Geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen afgelegd in het kader van uw asielaanvraag in Nederland, op meerdere punten danig verschillend zijn met de verklaringen die u aflegde op het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 21), verklaarde u dat u niet aan het liegen bent, dat u uw verhaal verteld heeft en dat u meerdere keren werd gezegd dat u de waarheid moest spreken over waarom u Somalië verlaten heeft. Geconfronteerd met het feit dat u in Nederland heeft gezegd dat uw vader vermoord is omwille van een conflict met zijn burens, verklaarde u dat u zich niets meer herinnert van wat u in Nederland gezegd heeft, en dat u op heden [in het kader van uw asielaanvraag te België]de correcte versie vertelt (gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd waarom u gelogen heeft in het kader van uw asielaanvraag te Nederland, zei u dat u zich niet herinnert wat u aan hen verteld heeft, dat u veel moeilijke periodes heeft gehad, en dat de protection officer die vragen niet gesteld zou hebben als de protection officer in uw plaats was (gehoorverslag CGVS, p. 21). U had echter geen enkele reden om te liegen in Nederland. U verklaarde verder dat u alles vergeten bent wat u in Nederland gezegd heeft (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het is aannemelijk dat u zaken vergeten bent die u vier jaar geleden heeft gezegd, maar **het feit dat het vier jaar geleden is dat u uw asielrelaas verteld heeft in Nederland, is geen excuus voor het feit dat u gewag maakt van compleet andere feiten in het kader van uw asielaanvraag te België.** Immers, indien u werkelijk de waarheid zou verteld hebben in het kader van uw asielprocedure te Nederland in 2011, én te België in 2016, zou de kern van uw asielrelaas logischerwijze hetzelfde moeten zijn, wat hier niet het geval is. Deze vaststellingen doen volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas, immers: van iemand die waarlijk een vrees voor vervolging koestert, en reeds het voorwerp uitgemaakt zou hebben van ontvoering en opsluiting, is het allerm minst onredelijk te verwachten dat deze geen ander verhaal zou verzinnen wanneer deze een vraag indient om internationale bescherming te bekomen. Bovendien heeft u de moord op uw vader niet

als reden [waarom u uw land verlaten heeft] vermeld op de DVZ (zie 'Vragenlijst CGVS', punt 3.1 en 3.5). Er werd u in het begin van het gehoor op het CGVS gevraagd of u alle redenen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek heeft vermeld op de DVZ (gehoorverslag CGVS, p. 3), waarop u bevestigend antwoordde. Ook later werd u, nadat u uw asielrelaas uiteenzette [waarin uw niets vermeldde van de moord op uw vader], gevraagd of u alle redenen verteld heeft waarom u Somalië heeft verlaten, en u antwoordde bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 14).

U verklaarde in 2011 in Nederland dat u op 16 juni 2011 vertrokken bent u Eelasha Biyaha en de bus heeft genomen naar Mogadishu, waar u het vliegtuig heeft genomen naar Nairobi (zie rapport van eerste gehoor, 4-8-2011, Immigratie-en Naturalisatiedienst p. 10, toegevoegd aan administratief dossier). Deze verklaringen zijn opnieuw tegenstrijdig met de verklaringen die u afgelegd heeft op het CGVS. U verklaarde op het CGVS dat u op 07-05-2011 Somalië hebt verlaten en met een auto naar Kenia bent gereisd (gehoorverslag CGVS, p. 22). Bovendien verklaarde u op de DVZ dat u een maand verbleven hebt in Kenia (zie 'Verklaring DVZ', punt 37, p. 12), terwijl u op het CGVS verklaarde dat u een week in Kenia verbleven hebt (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het feit dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Tijdens het gehoor op de DVZ heeft u toegevoegd dat u gediscrimineerd werd in Somalië (zie 'Vragenlijst CGVS', onder punt 3.7). Gevraagd naar concrete voorbeelden van deze discriminatie, gaf u meerdere voorbeelden : zo vertelde u dat uw nicht niet mocht trouwen met een jongen van de Abgal-clan (gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd naar uw persoonlijke problemen, verklaarde u dat u gediscrimineerd werd omwille van uw werk en uw clan. U verklaarde dat mensen vragen aan anderen die met jullie praten waarom ze praten met iemand van de clan Midgaan en dat de discriminatie al generaties lang duurt. Gevraagd of u een specifiek voorbeeld kan geven van discriminatie die u ondergaan heeft, verklaarde u dat een man niet wou drinken uit het kopje waar u uit gedronken had. Gevraagd of u nog een ander specifiek voorbeeld kan geven, verklaarde u dat uw buurman geen zout van een Midgaan-familie wou lenen. Gevraagd of u een voorbeeld kan geven van de ergste discriminatie die u in uw leven meemaakte, zei u dat u zich veel niet kunt herinneren, en u verwees naar de voorbeelden die u reeds aanhaalde (gehoorverslag CGVS, p. 20). Deze redenen van discriminatie kunnen echter bezwaarlijk als daden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie beschouwd worden. **Er dient immers te worden vastgesteld dat de verklaringen in verband met uw vermeende discriminatie, onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd.**

De door u neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. U heeft enkele documenten neergelegd in het kader van uw asielaanvraag: een kaart met daarop uw afspraken in Nederland [zoals uw TBC-controle, vervoer naar POL, voorlichting, medisch advies en uitreiking documenten] met data vanaf 23-06-2011 tot 18-07-2011. Dit betreft een administratieve kaart in het kader van uw asielaanvraag in Nederland en heeft verder geen belang voor uw asielrelaas.

Daarnaast heeft u een verklaring van geboorte neergelegd. Dit document, uitgereikt door de ambassade in België op 15-04-2015, schrijft voor dat u in Mogadishu bent geboren op 01-05-1974. Deze geboortakte geeft enkel een aanwijzing met betrekking tot uw Somalische nationaliteit, die in deze niet in twijfel wordt getrokken.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen feiten. U heeft derhalve niet aannemelijk weten te maken dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden. Uw neergelegde documenten kunnen uw asielrelaas niet staven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit

“conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het

economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016", "Artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016", "Artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016", "Artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016", "Artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016" en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 juni 2016 in een eerste middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoekers asielmotieven niet dezelfde zijn als deze die hij aanhaalde tijdens zijn asielaanvraag in Nederland, legt verzoeker uit "*dat zij erg veel problemen heeft gehad in Nederland en het een erg woelige periode was in haar leven*" en dat hij "*de fout (maakte) om te luisteren naar kennissen die haar verkeerde adviezen gaven*". Verzoeker blijft volharden in de asielmotieven zoals hij ze heeft uiteengezet voor het Commissariaat-generaal op 10 mei 2015.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van "*het non refoulement beginsel*".

Aangaande de subsidiaire bescherming herneemt verzoeker passages uit de informatie in het administratief dossier inzake de veiligheidssituatie in Mogadishu. Hij wijst op de complexe aanslagen waarbij burgers om het leven kwamen, de andere gewelddadige incidenten en het geweld tegen burgers dat gestegen zou zijn. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016", "Artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016", "Artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016", "Artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016" en "Artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016", over recente aanslagen waarbij gewone burgers omkwamen. Hij citeert uit "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016" aangaande de terugkeer naar Mogadishu en de desastreuse humanitaire situatie aldaar.

2.3. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst subsidiaire orde vraagt verzoeker "*de*

bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen”.

Beoordeling

2.4. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5. Verzoeker verklaarde op het Commissariaat-generaal niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van problemen met Al Shabaab, omwille van de moord op zijn vader in 2010 door leden van de Habar Gidir-clan en omwille van discriminatie jegens hem.

2.6. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Zo maakte verzoeker geen enkele melding van zijn beweerde problemen met Al Shabaab bij de Nederlands asielinstanties in 2011, noch van enige arrestatie of opsluiting, hoewel verzoeker dit bij het Commissariaat-generaal dé oorzaak van zijn vlucht noemt. Aangaande de moord op zijn vader verklaarde verzoeker op het Commissariaat-generaal dat zijn vader in 2010 werd vermoord door leden van de Habar Gidir-clan omdat ze niet wilden betalen voor hun auto die zijn vader hersteld had (gehoor, p. 19), terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zijn vader in mei 2015 vermoord werd door Al Shabaab (verklaring DVZ, vraag 13). Tijdens zijn asielprocedure in Nederland in 2011 gaf hij nog een andere versie van de moord op zijn vader, met name dat zijn vader vermoord is omwille van een conflict met zijn burens over een klacht over een muur. Ook over zijn reisweg legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af, gezien hij in 2011 in Nederland beweerde dat hij op 16 juni 2011 vertrok naar Eelasha Biyaha en de bus nam naar Mogadishu, waar hij het vliegtuig nam naar Nairobi, terwijl hij op het Commissariaat-generaal stelde dat hij op 7 mei 2011 Somalië verliet en met een auto naar Kenia is gereisd, waar hij een week verbleef (gehoor, p. 22), terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer meende dat hij een maand in Kenia bleef (verklaring DVZ, vraag 37).

2.7. Ten slotte gaf verzoeker toe dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken gelogen had over zijn herkomst toen hij stelde in Bulu Gaduud gewoond te hebben vanaf zijn 10 jaar tot zijn vertrek uit Somalië (verklaring DVZ, vraag 10) omdat hij genoeg had van het leven in Europa, omdat hij veel

geleden heeft, omdat Bulu Gaduud een klein dorp is en hij niet veel vragen zou krijgen over een grote stad en omdat iemand hem aangeraden heeft om te zeggen dat hij van Bulu Gaduud komt (gehoor, p. 6). Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker uiteindelijk nooit in Bulu Gaduud gewoond te hebben maar steeds in Mogadishu, district Howlwadaag te hebben gewoond (gehoor, p. 6).

2.8. Dergelijke wisselende verklaringen over zijn vluchtmotieven, reisweg en herkomst doen afbreuk aan verzoekers gehele geloofwaardigheid. Dat verzoeker *“erg veel problemen heeft gehad in Nederland en het een erg woelige periode was in haar leven”* en dat hij *“de fout (maakte) om te luisteren naar kennissen die haar verkeerde adviezen gaven”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan de tegenstrijdige verklaringen over de kernelementen van zijn asielrelaas niet verschonen, noch kan het verklaren waarom verzoeker bij de Nederlandse asielinstanties zijn problemen met Al Shabaab onvermeld liet, noch kan het verklaren waarom verzoeker ook op de Dienst Vreemdelingenzaken in België nog steeds afwijkende verklaringen aflegde (over zijn vader, zijn herkomst en zijn reisweg).

2.9. De Raad benadrukt dat een asielzoeker de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker echter heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden door wisselende en leugenachtige verklaringen af te leggen. Van een asielzoeker mag nochtans te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Het manifest misleidende karakter van zijn verklaringen doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. De Raad wijst er nog op dat verzoeker reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld: *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.”* (vragenlijst DVZ, voorafgaand advies). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd verzoeker nog gesteld: *“Als u het antwoord niet weet op een vraag, zeg dat dan ook gewoon en zeg niets wat u niet weet. Het is vandaag vooral belangrijk dat u de waarheid spreekt. (...) Ik verwacht van u dat u mij zoveel mogelijk informatie geeft en dat u de volledige waarheid vertelt. Het is belangrijk dat u zo gedetailleerd mogelijk antwoordt. (...) Voor een juiste beoordeling van uw asielaanvraag is het zeer belangrijk dat u naar waarheid vertelt in welk land u bent geboren en heeft gewoond. U moet mij eveneens vertellen in welke landen u eventueel eerder bent geweest of waar u heeft gewoond voor uw komst naar België.”* (gehoor, p. 2). Op het einde van het gehoor werd verzoeker nog gevraagd of hij opmerkingen had, maar hij liet na het bedrieglijk karakter van zijn verklaringen toe te geven (gehoor, p. 23-24). Verzoeker kreeg aldus meermaals de kans de volledige waarheid te vertellen, maar hij bleef vasthouden aan verklaringen die niet overeenstemmen met zijn eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en/of bij de Nederlandse asielinstanties in 2011.

2.10. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker nog dat hij gediscrimineerd werd in Somalië omwille van zijn clan (vragenlijst DVZ, vraag 3.7). Gevraagd naar zijn persoonlijke problemen hierdoor vertelde hij dat mensen vragen aan anderen die met hen praten waarom ze praten met iemand van de clan Midgaan, dat een man niet zou drinken uit het kopje waar hij uit gedronken had en dat zijn buurman geen zout van een Midgaan-familie zou lenen. Uiteindelijk gaf hij toe dat hij zich veel niet kan herinneren (gehoor, p. 20). De Raad wijst erop dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door verzoeker genoemde voorbeelden zijn -zelfs samengenomen- onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.13. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van "*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 19 februari 2016 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal- Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan, duren voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "*conflict-affected areas*" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde "*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016*" blijkt dat UNHCR vraagt geen gedwongen terugkeer uit te voeren van personen naar gebieden in Zuid- en Centraal Somalië die worden getroffen door militaire acties met eventueel daaruit voortvloeiende volksverplaatsing, en die kwetsbaar en onzeker blijven na de recente militaire acties, of die onder gehele of gedeeltelijke controle blijven te staan van niet-statelijke gewapende groeperingen. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Er wordt erkend dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex is en problematisch kan zijn, doch er om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van "*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 19 februari 2016 blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamitische rebellen van Al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om geregeld aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden soms tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld in Mogadishu neemt enerzijds de vorm aan van terreuraanslagen van Al-Shabaab. Deze aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen op personen verbonden aan de overheid of met internationale instellingen.

Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone

burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door Al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder kunnen er ook incidenten tussen veiligheidsdiensten voorkomen.

Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat algemeen genomen, een "gewone burger" bij een terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het "Upper Tribunal" stelt nog dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het "Upper Tribunal" meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu aldus nog ingewikkeld blijft, en afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor verzoeker. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.14. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie - "Artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016", "Artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016", "Artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016", "Artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016" en "Artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016" - toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de artikelen aangehaalde incidenten bevestigen immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen.

De aanval op een restaurant aan het strand op 21 januari 2016 wordt aangehaald in voornoemde gehanteerde informatie, het incident op 26 februari 2016 betreft een aanval op het SYL hotel, dat tegenover het presidentieel paleis is gesitueerd en wordt bezocht door overheidsambtenaren en zakenlui, het restaurant waar op 11 april 2016 vlakbij een bomauto ontplofte, lag dicht bij het "municipal government" gebouw, de aanval door Al-Shabaab op 18 april 2016 betrof een overheidsvoertuig en bij

de aanslag begin juni 2016 door Al-Shabaab op “*Hotel Ambassador*” kwamen twee parlementsleden om. Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande beoordeling.

2.15. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.17. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK